

Děti Bezejmenných

**Brandon
Sanderson**

TALPRESS

Wizards of the Coast, Magic: The Gathering, their respective logos, Magic, and characters' names and distinctive likeness are property of Wizards of the Coast LLC in the USA and other countries. All Rights reserved. All other trademarks are property of their respective owners.

Copyright © 2018 by Wizards of the Coast LLC
Written by Brandon Sanderson
Translation © 2021 by Milena Poláčková

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-765-0

PRVNÍ ČÁST

Prolog

Jsou dva druhy temnoty a Tacenda se toho druhého bála mnohem víc než toho prvního.

Ten první, to byla obyčejná tma. Šero a stíny, do nichž se světlo marně snaží proniknout. Tma za dveřmi komory, pootevřenými jenom na škvírku, tma ve staré boudě u lesa. Večerní tma, když se začne smrákat a šero se vkrádá do lidských příbytků jako nezvaný host, kterého musíte nechat vejít, protože nemáte na vybranou.

Ta první temnota měla svá nebezpečí, zvlášť v tomhle kraji, kde stíny šeptají a noci se linou kvílivé zvuky. Ale opravdový strach měla Tacenda z té druhé temnoty – z té, která ji přepadala každé ráno. Její slepota byla spojená s východem slunce. Jakmile se objevily jeho první paprsky, Tacenda ztratila zrak. Pohltila ji ta druhá temnota – ryzí neproniknutelné černo. Přes veškerá uklidňující slova rodičů i kněží Tacenda věděla, že na ni v té temnotě cosi číhá.

Její sestra Willia to chápala. Ji totiž postihlo opačné prokletí. Willia viděla ve dne, ale ta druhá temnota ji pohltila v noci. A tak neexistoval okamžik, kdy by viděly obě. I když byly dvojčata, nikdy se nemohly podívat jedna druhé do očí.

Jak Tacenda rostla, naučila se zapudit strach z té druhé temnoty hudbou. Říkala si, že přece aspoň slyší. A skutečně, byla sice slepá, ale cítila, že lépe než ostatní slyší zpěv země. Křupání oblázků pod nohama. Pulsující záchvěvy lidského smíchu, když kolem jejího místa uprostřed města přeběhlo dítě. Někdy měla Tacenda dokonce pocit, že slyší, jak se protahují staré stromy, jak rostou – takový ten zvuk, jako když se kroutí provaz – na pozadí jemných vzdechů padajícího listí.

Přála si ale aspoň jednou vidět slunce. Obrovská zářivá žhnoucí koule na obloze, jasnější než měsíc? Cítila jeho žár na těle, a tak věděla, že je skutečné. Jaké to ale asi je, když tu lidi chodí a vidí na obloze tu neuvěřitelnou vatru, jak se nad ně sklání z výšky?

Lidé z vesnice věděli o prokletí obou dívek a braly je jako poznamenané – šeptalo se, že prý jsou poznamenané Mokřadem. To ale bylo dobré znamení. Znamenalo to, že jsou dvojčata vyvolená a požehnaná.

Tacenda to ovšem jako požehnání nedokázala brát až do chvíle, než objevila svou první píseň. Když byla ještě malá, lidé z vesnice jí u cestujícího obchodníka koupili bubny, aby jim mohla zpívat, když obdělávali vrbinová pole. Říkali, že když začne zpívat, mizí tma mezi stromy a slunce svítí jasněji. Jeden takový den v sobě Tacenda objevila novou schopnost – a začala zpívat nádhernou a hřejivou píseň radosti. Nějak věděla, že jí ji poslal Mokřad. Že je to dar za její prokletí slepotou.

Willia šeptala, že i ona v sobě cítí něco nového. Zvláštní tajemnou sílu. Když vezme do ruky meč – i když jí bylo teprve dvanáct let – dokáže se postavit i Barlovi, a to byl kovář.

Willia byla vždycky ta silná. Aspoň za dne. V noci, když ji uchvátila ta druhá temnota, se celá chvěla strachem, který

Tacenda tak dobře znala. Za těch dlouhých nocí Tacenda zpívala vyděšené sestře, která se navzdory všemu bála, že se k ní světlo už nikdy nevrátí.

Jedné takové noci, krátce po svých třináctých narozeninách, Tacenda objevila další píseň. Přepadla ji ve chvíli, kdy jí cosi z lesa zuřivě škrábalo na dveře a řvalo. V noci občas chodívaly po domech přízraky, vloupávaly se do domů a odnášely s sebou všechny jejich obyvatele. To byla daň za život ve Stykadlech – země si žádala krvavou oběť. Nedalo se dělat víc než zatarasit dveře a modlit se buď k Mokřadu, nebo k Andělu – každý podle svého gusta – a prosit o vysvobození.

Oné noci – když viděla vyděšenou sestru a uplakané rodiče – přistoupila Tacenda k přízraku, když vnikl do domu. Slyšela hudbu – ve skřípotu rozlámaných dveří, ve větru, který třásl stromy, v úderech svého srdce, které jí bubnovaly v uších. Nadechla se a začala zpívat. A přízrak ze sebe vydal bolestný výkřik a zmizel. Ta píseň byla plná vzdoru, láskyplné péče a *ochrany*.

Příští noc ji lidé z vesnice požádali, aby znovu zpívala, až přijde tma. Její píseň jako by tišila lesy. Vesnice, kdysi nejmenší ze tří vesnic ve Stykadlech, se začala rozrůstat, jakmile se rozkřiklo, že v ní žijí dvě sestry ochránkyně – jedna udatná bojovnice, která celé dny trénuje, a druhá tichá zpěvačka, která konejší noc.

Celé dva roky žila vesnice v obdivuhodném klidu. Žádný člověk v noci nezmizel, žádné přízraky neskučely na měsíc. Mokřad poslal strážkyně, aby držely ochrannou ruku nad jeho lidmi. Nikdo si skoro ani nevšiml, když v panském sídle na zámečku starého pána vystřídal nový nástupce, který si říkal zámecký pán. Co by bylo obyčejným lidem do panských věcí. Zdálo se, že tenhle nový zámecký pán je tak trochu taj-

nůstkář, ale to byla nakonec pro vesničany příjemná změna. Aspoň jim to tak připadalo.

Jenže potom, jakmile dvojčata dosáhla patnácti let, se všechno začalo hroutit.

KAPITOLA 1

Tacenda

Těsně před soumrakem přišli Šeptači a Tacendina píseň je nedokázala zastavit.

Ze všech sil křičela refrén své ochranné písně a prsty přejížděla po strunách violy, kterou dostala od rodičů ke čtrnáctým narozeninám.

Ani jeden z rodičů už nežil. Před deseti dny je zabila ta podivná stvoření, která teď napadla celou vesnici. Sotva se Tacenda stačila vzpamatovat ze smutku po rodičích, už jí vzali i sestru. A teď si přišli pro celou vesnici.

Slunce ještě nezapadlo, a tak je neviděla, ale slyšela jejich tiché vzájemně se přehlušující hlasy, když mýjeli její místo. Mluvili chraplavými hlasy – tiše, takže jejich slovům nebylo rozumět – a znělo to jako jakýsi podzpěv k její písni. Zpívala ještě usilovněji – na svém obvyklém místě uprostřed vesnice u bublající vodní nádrže – a brnkala prsty na violu. Ta píseň přece měla stačit. Celé dva roky zaháněla veškeré děsy a hrůzy. Jenže Šeptači jako by na ni vůbec nedbali a pohybovali se kolem Tacendy.

Brzy se začaly ozývat zděšené výkřiky lidí a šířily se kolem ní v děsivém akordu.

Tacenda se snažila zpívat hlasitěji, ale hlas jí selhával. Při každém nadechnutí se rozkašlala. Sípala a chvěla se.

Otřelo se o ni cosi studeného. Prsty otupělé bolestí, zalapala po dechu, uskočila a přitiskla si violu na prsa. Kolem ní bylo všechno zahalené tmou, ale tu věc slyšela, jako tisíc vzájemně se přehlušujících šeptajících hlasů, jako šelest stránek v knize, které zašustí jako skomírající dech.

Potom se to vzdálilo a ji to nechalo na pokoji. Ostatní vesničané ale takové štěstí neměli. Zamkli se v domech a tam křičeli, modlili se a prosili... dokud jeden po druhém nezmlkli.

„Tacendo!“ volal hlas nedaleko. „Tacendo! Pomoc!“

„Mirian?“ zaskřehotala Tacenda přerývaně. Odkud ten zvuk jde? Otočila se ve tmě a s rachotem převrhla stoličku.

„Tacendo!“

Támhle! Tacenda opatrně našlapovala kolem nádrže, aby chodidly cítila její kameny s vytesanými reliéfy a mohla se podle nich orientovat. Potom vyrazila do tmy. Zнала to tu dobře a za celé roky na tomhle prostranství uprostřed vesnice nikdy nezaškobrtla. Přesto se nedokázala zbavit tísnivého strachu na každém kroku dál. Dál do té temnoty, která ji stále děsila.

Co když tentokrát vkročí někam do prázdna a už se z něj nikdy nevrátí? Bude stále klopýtat tou nekonečnou neznámou černotou, ztracená blízkosti a dotekům lidí?

Nahmatala ale zdi domu, přesně tam, kde je čekala. Cítila je pod holými prsty, dotýkala se okenních parapetů a hmatala řadu Mirianiných květináčů s bylinkami. Jeden z nich z nervozity převrhla. Spadl na dlažební kostky a rozbil se.

„Mirian!“ křičela Tacenda a hledala cestu dovnitř. Z vesni-

ce se stále ozývaly výkřiky – někteří lidé volali o pomoc, jiní křičeli strachy. Zvuky se mísily do bouřlivého víru, a přece zněl každý tak osamoceně.

„Mirian?“ opakovala Tacenda. „Proč máte otevřeno? Mirian!“

Tacenda tápala po cestě do malého domku a klopýtla o tělo. Klekla si. Po tvářích jí stékaly slzy. Jednou rukou pevně svírala violu a druhou nahmatala krajkovou sukni – kterou Mirian vlastnoručně vyšivala po večerech, kdy zůstávala s Tacendou a dělala jí společnost. Přejela rukou ženě po tváři.

Ještě ani ne před hodinou Mirian Tacendě uvařila čaj. A teď už měla tělo chladné a ztuhlé.

Tacenda upustila violu a odtáhla se dál a zhroutila se ke zdi. Cosi převrhla. Upadlo to na zem a vydalo to zvuk, který zněl skoro jako hudba.

Venku utichaly poslední výkřiky.

„Vemte si mě!“ křičela Tacenda a hledala cestu ke dveřím. O ostrý roh si odřela ruku a roztrhla sukni. Krvácelo jí předloktí. „Vemte si mě, jako jste si vzali moji rodinu!“ Vypotácela se zpátky na prostranství před domem, a jak zděšený křik pomalu slábl, soustředila se na jeden hlas. Dětský hlas.

„Ahrene?“ volala k němu. „Jsi to ty?“

Ne. Mokřade, vyslyš mou modlitbu. Prosím...

„Ahrene!“ Tacenda šla za přidušeným zděšeným křikem do vedlejšího domu. Dveře byly zamčené, ale Šeptače to nezastavilo. Byli to duchové nebo přízraky nebo něco takového.

Tacenda hmatala cestu k oknu, kde slyšela malou ručičku bouchat na sklo. „Ahrene...“ opakovala a přitiskla dlaň na sklo. Cítila, jak se kolem ní mihlo cosi studeného.

„Tacendo!“ křičel chlapec přidušeným hlasem. „Prosím! Jde to sem!“

Nadechla se a snažila se ze všech sil vydrat ze sebe přes

vzlyky píseň. Jenže její ochranná píseň nefungovala. Třeba... zkusit něco jiného?

„Prosté... prosté dny, kdy slunce zář...“ zkusila jednu starou. Tu radostnou, co zpívala lidem ve vesnici, když byla ještě malá. „A teplo hřeje každou tvář...“

Slova se jí zadržela na rtech. Jak může zpívat o slunci, když už ho nevidí? Jak se může snažit někoho utišit, když kolem ní umírají lidé?

Ta píseň... na tu píseň už si nevzpomíná.

Ahren přestal křičet, když se v domě ozval tlumený úder. Umlkly i poslední výkřiky venku. Celá vesnice ztichla.

Tacenda couvla od okna. Zaslechla za sebou kroky.

Kroky. Šeptači tenhle zvuk nevydávají.

Otočila se směrem ke zvuku a zaslechla šustění oděvu. Někdo tam je a dívá se na ni.

„Já vás slyším!“ vykřikla Tacenda k neznámé postavě. „Zámecký pán! Slyším vaše kroky!“

Slyšela i dech. Zvuky, které vydávaly Šeptači, utichly. Ale ten, co tu stojí, stojí tiše a pozoruje ji.

„Vemte si mě!“ křičela Tacenda do té druhé temnoty. „Dokončete to!“

Kroky se ale začaly vzdalovat. Vesnicí vanul studený osamělý vítr. Tacenda cítila, jak pohasínají poslední paprsky slunce a vzduch se ochlazuje. Jakmile přišla noc, vrátil se jí zrak. Mžourala do tmy. Černota se změnila na šedavé stíny a na obloze ještě zůstávala hřejivá stopa po slunci, které právě zašlo. Jako žhavé jiskry kolem knotu, když dohoří plamen.

Tacenda si uvědomila, že stojí vedle nádrže, obličej má mokrý od slz a vlasy rozčuchané. Její viola ležela odřená za dveřmi Mirianina domu. Vesnice byla tichá a prázdná. Prázdná kromě Tacendy a mrtvých těl.

KAPITOLA 2

Tacenda

Tacenda se hodinu a půl dobývala do domů a hledala, kdo přežil. Nepřežily ale ani rodiny, které utekly do chrámu. Prohlížela jedno tělo po druhém. Všechna těla ztratila jiskru z očí a teplo kolující krve.

Její rodiče potkal před deseti dny stejný osud. Byli s Willií na cestě s obětí k Mokřadu. Zastavil je zámecký pán a z ne-vysvětlitelného důvodu na ně zaútočil. Přemohl Willii, která i přes svou mimořádnou sílu nemohla jeho hroznému kouzlu konkurovat.

Willia utekla a běžela pro pomoc do převorství. Když se vrátila a přivedla s sebou ostrahu chrámu, našla jenom dvě mrtvá těla. Své rodiče. Těla už byla vychladlá. Tu noc poprvé přišli Šeptači – zvláštní pokroucení duchové, kteří na setkání zabíjeli lidi, co se vzdálili z vesnic. Svědkové se dušovali, že Šeptačům velel zámecký pán.

I tehdy ještě Tacenda doufala ve vysvobození. Doufala, že je Mokřad ochrání. Dokud si zámecký pán nepřišel pro Willii a nezabil ji. A teď...

A teď...

Tacenda klesla na zápraží Weamerova domu, hlavu v dlaních, osvětlená chladnou září měsíce. Kněží a Willia chtěli rodičům vystrojit církevní pohřeb, ale Tacenda trvala na tom, aby se jejich těla vrátila Mokřadu. Kněží si mohli kázat o andělech, jak chtěli, ale většina lidí ve Stykadlech stejně věděla, že všichni svou samotnou podstatou patří Mokřadu.

Jenže... kdo vrátí Mokřadu všechna ta těla? *Celou vesnici?*

Najednou jí připadalo, jako by se na ni oči všech těch mrtvých těl dívaly. S bolestí natáhla ruku k sestřinu přívěsku, který nosila na zápěstí. Byl to proužek obyčejné kůže s kovovým znakem Bezejmenného anděla. Spolu s violou to byla jediná důležitá věc v jejím životě. A tak nemělo cenu dál tu zůstat před tím upřeným pohledem tolika párů mrtvých očí.

Tacenda otupěle zvedla violu a dala se na cestu. Vyšla ven z města kolem vrbinového pole, na kterém našli Williino tělo. Ten den... ano, s ní odešla i část Tacendy. Možná i proto byla teď, když už bylo po všem, tak vyčerpaná, že už nemohla ani plakat.

Vešla do temného lesa, kam žádný rozumný člověk nikdy nevnikl. Chodit sem v noci znamenalo přímo si koledovat o nějaké neštěstí, riskovat, že člověk zabloudí, nebo vběhne do spárů nějakého číhajícího netvora. Ale na čem jí už teď záleželo? Její život ztratil smysl a zabloudit nemohla, když už se nechtěla nikdy vrátit.

Ale přece... Když zavřela oči, tma jí připadala taková ryzí. Skoro jako ta druhá temnota, které se bála. Před pár lety potkala slepou dívku z městečka, která přijela s obchodníky. Willia byla nadšená, že si může popovídat s někým, kdo by mohl tu druhou temnotu chápat – ale ta dívka na její slova reagovala zmateně. Ona se tmy nebála a nechápala, proč se Willia s Tacendou bojí.

Tehdy tomu Tacenda začínala rozumět. Ta věc, co viděli, když na ně padlo to prokletí, to bylo něco mnohem hlubšího a podivného. Bylo v tom víc než jen slepota.

Vyšla naproti té tmě, sukně se jí chytala za křoví, mýjela stromy tak staré, že by se na nich letokruhy nedaly ani spočítat. Mnoho nocí byly tyhle stromy Tacendinými jedinými posluchači a vítr v jejich korunách jejím jediným potleskem. Zbytek vesnice totiž spal neklidným přerušovaným spánkem, jako když v lampě dochází olej. Když se někdo probudil a zalpal po dechu, měl aspoň jistotu, že je živý.

Nekonečný baldachýn lesa – kterým jen tu a tam pronikalo ocelově modré měsíční světlo – jako by byl samotnou oblohou. Na tmavých sloupech kmenů se táhl až do nekonečna jako zrcadlo zrcadel.

Šla dobrou půlhodinu, ale nic se na ni nevrhlo. Možná všechny lesní nestvůry zaskočil pohled na patnáctiletou dívku, která se sama vydala v noci do lesa.

Brzy už byl cítit Mokřad. Hniloba, mech, nehybnost. Nemělo to žádné jméno, ale všichni ve vesnici věděli, že tomu patří. Mokřad je chránil, protože i ty temné elementy, které dělily v tmavých koutech lesa – i ty nejhorší ztělesněné noční můry – i ty měly před Mokřadem respekt.

A přesto nás dnes neochránil.

Tacenda vyšla na malé mýtině. Zvuk, který vydává Mokřad, znala stejně dobře jako tlukot svého srdce. Byl to hluboký hukot, jako když se vaří voda v kotlíku, přerušovaný tu a tam prasknutím, jako když se láme kost. Mnohokrát sem s rodiči přinesla oběť – jenže uprostřed noci tu ještě nikdy nebyla.

Mokřad byl menší, než si představovala. Dokonale kruhová tůň plná temné vody. I když byla tahle část lesa bažin a zrádných močálů plná, téhle tůni neřekl nikdo z místních jinak než Mokřad.

Tacenda došla až na samý okraj a vybavila si zvuk – ani ne šplouchnutí, jako spíš jakýsi vzdech – který vydala těla rodičů, když vklouzla pod hladinu. Těla nebylo potřeba nijak zatížit, aby je Mokřad pohltil. Sama klesla ke dnu a už se neobjevila.

Balancovala na okraji tůně. Narodila se přece, aby chránila své lidi – její ochranné schopnosti neměly obdobu po celé generaci. Dnes ale v téhle své povinnosti neobstála a nechtěli ji ani Šeptači. Nezbývalo tedy, než se připojit ke svým rodičům. Vklouznout do té stojaté tůně. Je to její osud.

Ne, ozval se hlas v hloubi jejího nitra. Ne, pro tohle jsem tě nestvořil...

Zaváhala. Copak se zbláznila?

„Hej,“ ozvalo se za ní. „Hej, co je to tady?“

Rozzářilo se prudké světlo a zahalilo celou oblast kolem Mokřadu. Tacenda se otočila a za ní stál ve dveřích strážník budky starší muž. V ruce držel zvednutou lucernu a na tváři měl rozčuchanou prošedivělou bradku – i když ruce měl celkem svalnaté a stál zpříma. Ron kdysi – ještě předtím, než se odstěhoval na převorství do Stykadel – býval lovcem vlkodlaků.

„Slečna Tacenda?“ vyhrkl a mohl se přetřhnout, jak rychle po ní skočil. „No tak! Pryč odtud, slečinko! Copak se děje? Jak to, že nezpíváš ve Verlasenu?“

„Já...“ Zarazilo ji, že tu vidí někoho živého. Copak... copak není celý svět mrtvý? „Oni pro nás přišli, Rone. Šeptači...“

Odtáhl ji od Mokřadu do budky. Tam bylo bezpečno – budku chránilo požehnání kněze. Jenže totéž požehnání neochránilo dnes večer celou vesnici. Už nevěděla, co je bezpečné a co ne.

V budce se střídali kněží z převorství a hlídali tu. V poslední době jim šlo hlavně o to, nedovolit lidem z vesnice

nosit Mokřadu oběti. Kněží Mokřadu nevěřili a snažili se lidi od jejich odvěké víry odradit. Tomu ale člověk zvenčí, i tak laskavý jako Ron, nemohl porozumět. Mokřad pro ně totiž nebyl jen věc náboženství. Mokřad byl totiž přímo jejich podstata.

„Tak copak, copak, slečinko?“ zeptal se Ron a posadil ji na stoličku ve strážní budce. „Copak se stalo?“

„Jsou pryč, Rone. Všichni do jednoho. Zabili je duchové. Moje rodiče, sestru... přišla jich spousta. A zabili úplně všechny.“

„Všechny?“ zeptal se. „I sestru Gurdenu v chrámu?“

Tacenda vyčerpaně přikývla. „Šeptači se dostali přes strážce.“ Znovu se na něho podívala. „A zámeckej pán. On tam byl, Rone, slyšela jsem jeho kroky a jeho dech. On ty Šeptače vedl a pak všechno vzali a nechali za sebou jen studený mrtvoly...“

Ron zmlkl. Potom rychle vzal vedle postele meč a připnul si ho na tělo. „Musím za převorkou. Jestli je zámecký pán opravdu... no, ona už si bude vědět rady. Jdeme.“

Tacenda zakroutila hlavou. Byla unavená. Ne.

Ron s ní lehce škulbl, ale Tacenda seděla.

„K čertu, dítě,“ utrousil. Vyhlédl ven ze dveří směrem k Mokřadu – a přimhouřil oči. „Modlitby tady za tu boudu by nás měly chránit proti tomu nejhoršímu, co číhá v lese. Jenže... jestli se ti duchové opravdu dostali až do kostela...“

„Mě Šeptači stejně nechtějí.“

„Tak ale nechoď k Mokřadu,“ řekl. „Aspoň tohle mi slib.“ Otupěle přikývla.

Starý kněz – válečník – se zhluboka nadechl a potom zapálil jí svíčku, vzal lucernu a vyrazil do noci. Půjde po cestě a dostane se do Verlasenu. Aby to viděl na vlastní oči.

Všichni byli mrtví. *Všichni do jednoho.*

Tacenda seděla a dívala se k Mokřadu. Potom pomalu začínala opět cosi cítit. Teplo, které jí zalilo nitro. *Vztekl.*

Zámecký pán z toho vyjde bez následků. Ron si může stěžovat převorce, jak chce, ale zámecký pán – nový pán tohoto kraje – má přece imunitu. Kněží proti němu neměli žádnou moc. Mohli jedině křičet, nic víc by si nedovolili ze strachu, že budou zlikvidováni. Lidé z obou sesterských vesnic Verlasenu jen zakroutili hlavou a šli dál s nadějí, že se zámecký pán dostatečně uspokojil tím, kolik lidí už zabil.

Nebezpečí, které číhá v lese, je jedna věc, ale největšími netvory v této zemi byli vždycky páni. Brunátná ve tváři se Tacenda začala přehrabovat ve strážní budce. Jedinou skutečnou zbraň si vzal Ron, ale našla tu aspoň ve starém chladicím boxu rezavý sekáček na led. To bude stačit. Sfoukla svíčku a vyšla zpátky do světla paprsků měsíce.

Mokřad souhlasně bublal, když vyrazila směrem k zámečku. Byla to hloupá cesta odporu, toho si byla vědoma. Zámecký pán ji nepochybně zabije. Bude ji možná mučit a její mrtvolu použije na nějaké děsivé experimenty a duši nechá spolknout démonům.

I přesto ale šla. Neskočí do Mokřadu. Ona má přece jiný osud.

Učiní aspoň pokus zabít Zámeckého pána.